

CRISTINA STEFAN

DIMINEAȚA , ALTFEL

- mic roman de conversație -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - octombrie 2010

CRISTINA ȘTEFAN

DIMINEAȚA ALTFEL- mic roman de conversație

1. INTROSPECȚIILE ELINEI

- Bună, frumoaso!

În oglinda fiecărei dimineți, ea se saluta în culori diferite.

Alt personaj, de mulți ani, un alter ego împotriva singurătății.

Azi se voia floare-albastră, naivă și suferindă, inocentă, lovită de imundul lumii.
Dispunea nativ de maleabilitatea de a se transpune în câte personaje inventa...

Eșarfa albastră pe șolduri...brățara de safire în argint...

Costumul ei alb cu pantalonii mulați și maioul strâns pe sâni.

Sandalele azurii...

- Bună, casa mea! Trist în lume, iubite?

- De nu m-ai uita, bla, bla, bla...! și își zâmbi complice în oglindă.

Elina coborî scara spre o nouă zi.

Nu-mi suport numele pronunțat cu un zâmbet larg, ca și cum vocalele conținute s-ar deschide spre toata lumea.E-lîi-naa, ca și cum e ceva știut și cunoscut în pesoana care îl poartă, de parcă toată lumea are nevoie de el știind urmarea pronunțării lui. Nu știu ce i-o fi venit mamei în gând când m-a declarat purtătoare de "elina".

Nu am chef azi, parcă zicea Tudor Chirilă. O zi toridă...Și cât îmi place liniștea singurătății...

O să intru în rețea, pe net, poate găsesc melodia aceea. Cum am uitat interpretul?!

Mai bine ies la cumpărături. E prea cald. Sau să citesc ceva până vine Ana de la școală...

Tabloul cu mesteceni!...să mai aștepte...Nici la eseuri n-am chef să adaug, editorul le voia de săptămâna trecută. E paranoic.

Intru o oră pe net și apoi plec la cumpărături.

Așa...Uite, am găsit! Cine e ăsta? Ce nik...''bleah70''I-o fi scârbă de muzică?1%, 2%, ce greu se încarcă...Nuu! A închis! Ce măgar, doar afișa clar că încarc melodia...hmm...

Intru pe librărie...ce cărți noi au mai apărut? La anticariat, filozofie...Shopenhauer, „testamente spirituale”, Thomas Nagel, „Oare ce înseamnă toate astea?”...le am în ediții mai vechi iar de romane...mai bine, nu.

Elina este o femeie de 38 de ani, ca o trecere eterică, brună, suplă cu un chip delicat, imperfect în compunere, pomeții proeminenți și buzele pline, ochii mici, șireți dar de un azur adânc în iriși, un trup armonios deși imperfect la rândul lui, cu talie subțire și coapse plinuțe...are mâini superbe cu degete lungi și un ten smeard care contrastează cu albastrul ochilor.

Este singuratică, bărbații o întristează prin pornirile lor exclusiv sexuale, iar femeile o resping datorită aerului ei princiar și preocupărilor artistice. O bârfesc și zeflemeaua le definește răspunsul la “bună-ziua!”

“- O vezi, tu? Pleacă iar zâna-zorilor! Toată ziua la bărbați! E ordinară de lux! Nu miroase niciodată de la ea a sarmale sau borș! “

Elina lucrează ca artist liber profesionist dar este membră a Uniunii Scriitorilor de 4 ani câștigând destul de bine prin articolele sale de la revistele în vogă. A publicat mai multe volume de poezii și povestioare idilice. Are un contract cu o firmă de publicitate, reclame pentru produse petroliere...

Măritată de 15 ani, soțul îi este plecat în America de 10 ani, mai vine o dată pe an pentru semnături, acte, obligații. Edy are de mult cetățenia americană dar Elina nu vrea să plece din țară.

- Când voi epuiza culorile și modelele, cuvintele și compunerea lor, Ana cu școala...poate...

- Atunci, Elina, mă consider un om liber!

- Liber ești de la bun început, Edy.

M-a iubit vreodată? Dar eu l-am iubit?

Cercul...ah cercul! Perfecțiunea intangibilă și puterea cuprinderii. Uneori...îi uit chipul

Și mă urăsc pentru asta. Edy, soțul meu, verigheta mea, un cerc inexistent.

Trebuie să găsesc melodia aceea. Click și același user unic la care o pot găsi. De fapt rămăsese în memorie și începuse din nou descărcarea. 4%, 5%, 6%...Pac! Închis!

Ce mă enervează ăsta...O descarc într-o săptămână? Face înadins? Țicniții de pe net. Ce să mă aștept?

Mesaj bleah70: - de ce vrei melodia asta?

Ia uite ce tupeu pe el?! Nu se practică dialogul în rețea, doar copiii o mai fac din când în când, de distracția chatului...este o înțelegere pe hub-uri, se iau și se dau melodii, filme, informații...fără mulțumiri sau comentarii. Nici nu mi s-a mai întâmplat așa ceva!...

Mesaj elina : - Vrei onorariu?

Mesaj Bleah70: - Retorică?

Mesaj elina : - Asortat.

Mesaj bleah70 : - Stop download!

Mesaj elina :- Yeah, your brains stoped!

Ufff...n-am mai făcut așa ceva, mi-e jenă de mine, ar fi trebuit să închid dar îmi doresc melodia asta. Ce impertinent!...Eh, ascult altceva...Sau mai bine citesc..Ahaa...acum n-o să fie atent, clik, download...11%, !2%, !3%.....stop!

Ah, e culmea nerușinării ăsta!

Mesaj bleah70 : - Te-am prins!

Mesaj elina : - Dormi pe tastatură?

Mesaj bleah70 : - N-o ai până nu o justifici!

Mesaj elina : - Da, imediat. Ai vreo mie de noți la dispoziție?

Durează.

Mesaj bleah70 : - Numai? Mă trag din longevivi...

Mesaj elina : - Șantajist !

E țicnit! Renunț! O fredonez și gata! O întreb dimineața pe Ana. Ea știe în ce programe o pot găsi...Îl dau naibii de obsedat cu muzica lui cu tot!

- Bună, cer gri!

Să pun puțin alb pe cearcăne și puțin roz pe pomeți? M-aș contrazice. Trebuie să înfrunt gri-ul cu verde de smochin. Mă înfășor în pelerina de culoarea copacului simbolizând iluminarea, chiar așa o să fac!

- Elina, ce puternică ești în dimineața aceasta!

- Mergem în paradisi, iubite!

- Smochinele în inimă îți vor rodi...

Azi, Elina era veselă țâșnind înspre strada rece și pustie, matinal.

Mesaj bleah70: - nu șantajist! Orfeu!

Hopaa...! Mitologul șef! Să-mi scot lira și țitera!

Mesaj elina : - Euridice, îmi pare bine!

Seară de septembrie...Cad frunze și se lipesc tremurânde de geamuri...E o umezeală în aer

Parcă mă răcorește pe dinăuntru...Voi picta! Tulpinile! Sunt foarte importante tulpinile!

Mestecenii m-au provocat mereu să-i ating...ce netezime albă, cât rafinament în culoarea pământului...or fi puternici? Cred că doar bravează. Mestecenii sunt sensibili dar se ascund după un ton mândru...sunt o carapace de suferință a iubirii.Ca mine? Prostii!

Da! Le-am surprins lumina! Cu frunzele...mă mai gândesc.

Mesaj bleah70: - Mie nu-mi pare bine. Îmi pare cunoscut!

Bineînțeles! Țsta mă hărțuiește! Doar mi-a spus Ana ce și cum cu netul plin de obsedați și pornografii.

Mesaj elina: - Încetezi? Sau apelez administratorul . Nu ești greu de găsit!

Mesaj bleah70: - Sparge naibii oglinda prin care gândești!

Hmm...daca e schizofrenic poate avea un IQ satisfăcător...

Mesaj elina : - Scutește-mă! E ultima rugămintă!

Logout! Și nu-l mai deschid o lună de zile.

- Ei, hai zi nouă! Cine mi te scaldă?

Unde-i rochia mea de in crem?

Și eșarfa orange? Sandalele albastre și brățara din scoici?

Pleoape fumurii și buze sidefate...o scoică transparentă pe glezna dreaptă...

- Spre țarm, iubite!

- Spre val, Elina...mergem la mare...

Acolo unde nisipul este ritmic spălat de spumă. Elina, însăși perla scoicii, cea înconjurată de undele Afroditei născută iubire...deplină nemișcare ...

- Buna dimineața, Ana!

- Hi, mum!

- Fuguța, ai micul dejun pe masă!

- Și tu o melodie în download...

- L-ai salutat deja pe Edy, să înțeleg...pe mess?

- Ca în fiecare dimineață! Mum? Când vine?

- Poate de Crăciun...

2.SCRIERILE ELINEI

*Azi o să scriu...până diseară. Și îmi trebuie schița pentru uleiul Belmar.
Privesc imaginea de pe desktop...albatroși zburând în apus, deasupra mării.
Ce bine a fost la mare...singură ca și ea...adâncă, sigură în locașul ei milenar.
Gri...mov...auriu...Apa vâlvurind pe stânci. Albatroșii răsar din cer! Nu vin...răsar!*

Visez, matinal, deh. Ana spunea de o melodie...

Ahaa, i-a prins bine domnului bleah. A lăsat melodia. Merci! O! Și un mesaj...

Mesaj bleah70:- Ultima rugămintă!

Roagă-ți mâna să te străjuiască

Roagă-ți lira să te îngâne

Roagă-ți irisul să-ți înțeleagă

Și roagă-mă să-ți fiu!

Mesaj elina : - Imediat!

Mesaj bleah70: - Formulează!

Mesaj elina :- Îmi ordoni???

Mesaj bleah70:- Necesități!!

*O să mă joc! Da! Doar scriu bine. Pare să știe mai multe despre mine,
lira...mâna...hmm...trebuie să-l determin să spună adevărul. Îmi place exprimarea.*

E masculină și decisă. Să aștepte mult și bine.

Eseul despre iertare e mai important acum.

“Supoziția ontologică a lui Descartes că ceva superior nu poate proveni din ceva inferior” (referitor la existența ființei perfecte, Dumnezeu) este contrazisă de perspectiva evoluționistă. Considerând iertarea ca un ideat (pot ierta deci sunt superior) ar duce ontologic la perfecțiune, dar evoluționist, la fundamentare de la inferior la superior.

Cum să fie omul care poate ierta? Un bun creștin? Un om educat? Un om rațional?

Sfântul Ioan Gură de Aur spunea în “Împotriva puterii de răzbunare” că putem “ridica mâinile spre cer” ca să cerem iertare dar nu putem îngădui aceasta de vreme ce noi nu iertăm greșităților noștri”. Da!

Greșităților mei...eu, greșita mea...să mă iert pe mine însămi ca să pot ierta pe ceilalți...

După faptă și răsplată? Da! Dar nu nouă muritorilor ne aparține acest îndemn.

A greși este omenește? Da! Și este privilegiul minții noastre de a se elibera de supărare, tristețe, sau resentimentul măcinător de suflet...mintea trebuie dereticată întru armonie, mila și iertare. Numai așa pășești pe calea unei noi iubiri...

Mda, mă folosesc de eseu pentru o noua introspecție. Sunt în regulă, o femeie singură nu-și estompează feminitatea și menirea numai pentru motivul lipsei unei jumătăți careia i-ar dăru.

Sunt atâtea iubiri suplinind-o pe cea genetică...Ne-am transformat, nu? Spiritul urcă pe trepte nebănuite de furioșii și radicalii antici. Zeii nu iubeau! Zeii doar vânau muritoare.

Prea mult nu se diferențiază bărbații contemporani...spunea Ana că messengerul le e plin de femei cunoscute pe net...Și ar trebui iertați...

Necruțarea este mai omenească. Mocnește în noi setea primară ca la mușcatura șarpelui să luam bâta, crăpându-i capul veninos. Acea secunda! Secunda în care decidem să-i dăm drumul șarpelui, să-l eliberăm, strânge tot superiorul din noi. Este secunda care ne diferențiază! Secunda în care IERTĂM!

Voi continua mâine seară...Trebuie să-mi verific mailul. Spuneau că-mi trimit propunerile de modificare la articol.

Deschid și apoi mă pregătesc de un somn bun.

Mesaj nou:” bună seara, doamnă! cu respect vă rog să mă primiți în lista de messenger, trebuie să discutăm un eventual contract pentru o reclamă.”. Mda. Asta e dacă mailul personal e în toate “paginile” colorate divers și în toate cataloagele...

Add: bogdanleahu. Ok!

Elina: - Bună seara, domnule Leahu!

BL :- Sărut mâna!

Elina: - Despre ce este vorba? Ce reclamă? Sunteți o firmă cunoscută?

BL :- Da, doamnă, o firma specializată în orfism...

Elina: - Poftim?

Of, Dumnezeule, nu se poate. Sunt năucă...bogdan leahu=bleah...nu se poate!

Elina: - Cine ești? Nu renunți? Mă hărțuiești?

BL :- Orfeu! Ești amnezică?

Elina: - N-a mai murit Zeus?

BL :- bleah! Poți mai mult?

Elina: - Schimbi mitul?

BL :- Meriți?

Elina: - Ești aici!

BL :- În sfârșit, ai aflat!

Elina: - Te-am aflat în necuvinte

BL :- Te-am aflat în armonie

Elina: - Te-am aflat în zbor de vânt

BL :- Ești o anti-pronomie

Vai! ...filozofia cuvântului...măi să fie! Coborător din Olimp...până unde poți?

Sau ai dicționarul lângă tine?

Iar n-am ce face...

Elina : -Orfeu cântă ce recântă!

BL :- Orfeu tace spre adânc

Elina :- Orfeu stinge ce avântă

BL :-Orfeu nu e doar cuvânt!

Asta am priceput o dată! N-ai noutăți? Vrei dialog sau stimul cerebral? Ciudatule!

Elina: - Domnule bleah, cât te țin metaforele?

BL : - Nu mai ai haz! Pa!

Mda...un ciudat utilizator de cuvinte.

Elina :- Stai!

BL : - Nu!

...sign out...!

Hm? Cu-atât mai bine țării. Am scăpat...cine o fi? Ce stratagemă de a ajunge în mesengerul meu...În fine...

* * *

- Codrule împăsărat ! ce mai frunză...
- E weekend, iubite!
- E pădure, Elina!

Fusta verde, fusta verde, largă și în ape algoase...Bluza albă, bluza albă de voal, cu mâneci mai lungi și mai largi, dincolo de palme, aripi în alergare...

- Alergarea ta e hohot, Elina!
- Pasul tău afundat e temelie, iubite!

Genele, genele lungi, verzele jad pe pleoape...Un singur inel, scoarța de mesteacăn, pe inelarul drept. Pamblica lila subțire ca 3 fire de păr, înnodată de o șuviță, pe tâmplă...

- Mâna ta, iubite...
- Mâna mea, Elina...

E weekend, de ce m-aș întrista? Ana e plecată cu amicii, în gașcă la munte. Eu? M-aș fi dus să alerg în pădure...dar atâta lume acolo cu grătare, zgomot, manele și fum...o să scriu, să termin eseul...Și calculatorul...să definitivez cu e-mailurile de sortat și de răspuns...

Bleah:- Hei! Ce faci în weekend, frumoaso?

Cât tupeu...Chiar credeam că s-a liniștit...

Elina:- Ne cunoaștem? Vezi că sunt site-uri specifice matrimonialelor și aventurilor...

Bleah:- Da, ne cunoaștem de mult, draga mea...Nu simți cum sunt partea din tine uitată?

Elina:- Nu mai spune...Nici măcar buna manieră de a te prezenta, n-o ai! Profiți de anonim și-ți bați joc!

Bleah:- Bogdan Leahu, profesor. Ești mulțumită?

Elina:- Nu, firește că nu. Îmi intri ostentativ în messenger, adopți un limbaj sardonice și arogant . Știi bine că pot să te reclam la administratorul rețelei.

Bleah: - De ce n-o faci?

Elina:- Până acum m-ai amuzat!

Bleah:- Sfânta ipocrizie, numele tău e femeie!

Elina: - Pe mine mă faci ipocrită ? după tot ce mi-ai făcut de zile bune în șir...?
 Bleah:- Folosește condiționalul, te rog...Ți-aș fi făcut...da?
 Elina:- Mi-ai fi făcut? Ia seama, domnule așa-zis profesor...Măcar nu vulgariza...
 Bleah:- Intenția mea era să-ți cresc aripi, Elina! Spirituale, doamna mea!
 Sign out.
Brr...chiar a reușit să mă facă să tremur de nervi...îmi fac un ceai...

- Ce seară placută, iubite...
 - Nu te întrista, Elina! Mâine va fi senin...Scrie ceva, iubito! Te va liniști.

Să scriu ceva la eseul despre liberul arbitru.

Oare acest profesor își găsește în aceste dialoguri salvarea singurătății? La ce bun, altminteri? Atâta insistență...sună promițător dar în același timp decis. Voi încerca, data viitoare, un dialog punctual.Trebuie să văd ce vrea.

Liberul arbitru- libertatea de a alege...opțiunea noastră eliberată de constrângeri...Dar poți alege drumul către fericire? E liber arbitru sau voință? Se poate discerne? Am numai un drum de parcurs sau liberul arbitru nu-mi dă și finalitatea, ci numai ruta? Fericirea e scop sau mijloc spre el? Soluția ar fi în starea de iubire, care nu mai presupune efort ci numai trăire.

Iubesc de-a valma, viață, oameni, lumină, culoare...Doar-doar dumnezeul din mine va evita suferința gândirii...Orbesc, surzesc și tac...și uite-mă optând, ca Sisif, pentru stânca mea de fericire...Iubirea ca fericire și lucru al liberului arbitru...fără divin implicat și lipsit de speranță? Absurd!

Atunci, măcar visul poate fi susținut de liber arbitru...optez pentru visul de a fi fluviul deșertului tău...spuma ce topește cochilia scoicii ca și cum unde nu-i durere nici suspin...

Dar și visând fără bariere, găsesc viețuitoare în nisip care-mi poruncesc să nu-mi primejduiesc viața pentru un pahar de tequilla cu umbreluța roz ca și cum ai sorbi cu voința ta, purificarea zeiască din templelele gândirii și-a suferinței.

Numai gândirea și durerea sunt fiice ale liberului arbitru.

- E toamna lungă, aurie, iubite?
 - Elina, de ce nu mai vorbești cu mine?
 - Vreau mereu să te ascult, iubite...dar rămâi numai ascuns în mine.
 - Mă înlocuiești, Elina!

3. MEDIC DE CARIERĂ

Medicul Clara Panduru era de temut în spitalul de boli nervoase de la marginea capitalei. Personalul din subordinea ei directă îi purta un respect aparte și vorbea despre ea în șoaptă.

Celibatară convinsă, purtându-și determinarea de feministă înrăită pe chip, avea la activ rezolvarea celor mai complicate cazuri de psihoze, manii, depresii, și aplica și în cazul schizofreniei scheme de tratament amelioratoare. Cultă. De o erudiție care uimea interlocutorii, folosea un limbaj elevat, studiat până și la intonație, până și la mimica buzelor în articularea cuvintelor.

Frumoasă, cu un trup amforeic perfect asortat chipului cu trăsături grecești, puternice, își intimida victimele masculine cu o simplă privire sau frază.

În nopțile de gardă, după ce în toate saloanele se instaura tăcerea somnului greu datorat narcoticelor, se așeza la calculator, în camăruța oficiu.

Îi plăcea să se informeze de pe diferite siteuri. În special cele de artă o fascinau. Își crease conturi de user și coresponda cu diverși pasionați ai picturii abstracte sau în cele muzicale vorbea cu melomani de jazz sau muzică de terapie. De altfel, una din metodele sale de tratament consta în audiții repetate de câte 2-3 ore ale acestui gen de muzică.

Studiase meloterapia, această metodă de vindecare aplicată de veacuri conjugând-o cu metodele moderne ale New Age și chiar cu cele ale profetului Edgar Cayce, un american practicant al lecturilor muzicale medumnice. Clara citea mult, internetul fiindu-i prima sursă de informație și nu-i scăpa nimic din site-uri ale spiritualiștilor, misticilor, ezotericilor, practicând ea însăși o filozofie optimistă. Muzica îi devenise metodă terapeutică de curând citise Magia vindecării prin muzică, o lucrare descriptivă metodelor folosite de Edgar Cayce dar avea mari dubii în autenticitatea acestor informații. În pregătirea studiilor sale scrise și prezentate în diverse reviste medicale, prefera să parcurgă propriile experimente și aplicații cazuistice.

Petrecea ore în șir la calculator pentru a coresponda cu colegii de breaslă și a avea informațiile la zi.

- Uh! Acum am și mesaje în mail.

Trimis: bogdan leahu...Bineinteles, de câteva săptămâni a uitat să mai scrie.

Dar de ce mă preocupă?...avea dreptate. Nu recunoști cu ipocrizie că te preocupă. Ia uite!

Un test? Al lui Gustav Jung? Interesant. Domnul Leahu este preocupat de psihologie în termeni profesioniști. O să fac testul. Îl interesează profilul meu psihic?

- Fugi, Bogdan?
- Sunt în pericol?
- N-aș zice, te-ai vrea?
- Or fi ochii verzi de vină.
- Nu-s mereu verzi.
- Lentilele de contact ?
- Nu...dar natural...ei? te-am incitat?
- Și-ai fugit ... ai revenit...
- Natural?
- Da...te miri?
- Despre ce ochi vorbim?
- Da, sunt albaștri
- Când sunt verzi și când albaștri?
- Daa ... ce-mi place...pui întrebări, chiar...
- Ce-ți mai plac întrebările mele!
- Da, da...trag cu dinții de ele
- De întrebări? cu dinții?
- Nu-i vezi? îi afișez mereu...
- Afișează și altceva!
- Ție? Ca să mă repezi?
- Ai lucruri și mai frumoase de arătat, cred.
- Firește. Meriți?
- Nu, evident! evi-dent (de la dinti). o să fac o fixație.
- Ești bun în pub. De ce nu îți deschizi o SRL? Mă mai aștepți? mă cheamă un pacient!
- Sigur, Clara...dialogul cu tine îmi este mereu un imbold creativ și creator...
- Măi, ironie cu papuci...!
- Chiar și pe ce tragi tu cu dinții? încercă Bogdan o continuare
- Pe ..întrebări?
- Da, dacă nu sunt prea ascuțiți, ca să le secționezi.
- Ți-e teamă de multiplicare? testă Clar
- Da, de sciziparitate.
- Nu e grav, se tratează, trânti Clara cam brutal. Hai că mai vorbim, ok, Bogdan?

Clara fugi repede la salonul unde un bătrân făcea o cădere nervoasă, plângând ca un copil. În timp ce vorbea cu el liniștită, punându-i întrebări menite să-l sustragă de la preocuparea care-i provocase criza, Clara se gândea la Bogdan.

Interesant mod de a dialoga avea. Atât de viu, atât de concret. Îl simțea ca și cum stăteau față în față, la o cafea și într-o stare de neserioasă atitudine în tandem s-ar fi testat psihologic unul pe celălalt. Se declara după Jung INTJ, un introvertit sadea, și răspunsurile lui o demonstau cu prisosință. Niciodată nu știa la ce să se aștepte din replica lui. Mereu deturna discuția spre ce dorea el și el dorea mereu o locație evazivă, un confuz stabiliment aparent.

Îl va invita la o plimbare în Cișmigiu...nu! mai bine în Herăstrău. Bătrânelul se liniștește și la un moment dat o întrebă, privind-o cu compătimire

- Doamnă doctor vă simțiți bine? Aveați adineaori un zâmbet distras.
- Oh, mă simt bine domnule și îmi pare așa bine că am uitat împreună de relele vieții. Odihniți-vă. O să trag și eu un pui de somn scurt în camera de oficiu.

4. CONVERSAȚIILE CLAREI

Bogdan nu mai venise de câteva zile pe messenger. Asta e stilul lui. Conversații scurte, bune numai pentru a o incita, a-i deschide noi dileme, a o provoca în cunoașterea lui și a vieții lui de dincolo de dialogul concret.

În seara aceasta, Clara se decise să-i scrie ea prima. Era o seară de iarnă ca-n poveste...nu prea frig, ninge slab și orașul parcă se micșorase în contururi albe.

Clara simțea o acută nevoie să iasă la aer, să se plimbe la brațul unui om drag., să discute cu el în șoaptă despre orice, fără pretenții academice în subiect, numai din plăcerea de a fi în doi.

Deschise calculatorul și dădu clic pe numele lui Bogdan, cu hotărâre.

- Buna seara, Bogdan! Esti cumva pe aici?

De dincolo...nu sosi nici un răspuns.

Cu un soi de resemnare, Clara trecu la lucru, își parcurse fișele pacienților, completă medicația pe care o schimbase zilele acestea la unii, scrise ultimele aprecieri în evoluția bolnavilor cu diagnostice mai grave.

Se făcuse deja miezul nopții și voia să se îmbrace să iasă măcar în balcon să fumeze o țigară în aerul rece al iernii...voia să simtă măcar așa fulgii răcorindu-i obrații. Avea nevoie de o introspecție a trecutului ei și a prezentului. La cei 36 de ani, cu o carieră stralucită, prezența unui bărbat în viața ei nu constituise o prioritate. Abia terminase cu succes doctoratul în psihologie cazuistică și teza ei fusese propusă ca dezbateri la ultimul Congres mondial în psihologie pentru care avea invitație în luna februarie, la Viena. În plus, viața ei se limita la casă și spital, nu avea un program, stătea la serviciu și câte 14 ore pe zi iar când programul de gardă se suprapunea cu zile lungi în care avea cazuri deosebite, nu ieșea din spital 3-4 zile la rând. Era pasionată de munca ei, de oamenii pe care îi trata, de bucuria că la un moment dat schemele de tratament dădeau brusc roade și pacienții îi deveneau prieteni. Știa și ea, știau și ei, că, în psihologie, o recădere este des întâlnită, poate mai gravă decât prima manifestare malativă și de aceea între ea și pacienți se legau relații trainice, ca într-o dependență. Era un subiect la care se gândea să-l dezvolte în ultimul ei studiu început, în care ea însăși ca medic psihoterapeut devenea un subiect de examinat în interacțiune cu pacientul vindecat sau mai bine spus ameliorat.

Ieși în balcon...

Orașul nu dormea încă...jos în stradă un grup de tineri se bucurau de zăpadă, aruncându-și bulgari moi în față. Râdeau zgomotos, fetele țipau la atingerea rece și alergau ferindu-se. Un soi de invidie puse stăpânire pe Clara. Brusc se gândi la Bogdan și își imagină un joc al lor, un duet tineresc prin zăpadă. Acest gând o sperie...De ce mi-au indus gândul către Bogdan? Ce vreau de la el? Nici nu ne cunoaștem încă. Perversitate feminină, arhetipul vânătorului stând la pândă. Nu mi-a satisfăcut orgoliile de femeie frumoasă și deșteaptă și-l aștept la cotitură.

Bieții bărbați, pururi la mâna noastră, pururi vânați pentru a avea pe cineva la braț într-o plimbare sau sigur mai corect, în pat, ca instrument hormonal. Nu e chiar cazul meu, fiind celibatară convinsă, dar totuși, m-am gândit din reflex și reflexiv la el. Nu îmi iert chemarea din astă seară. Nu aveam nici o justificare să-i scriu pe messenger. Se strânse în șalul gros de lână, stinse țigara și intră în apartament, mai tristă, mai supărată pe ea însăși. Va închide calculatorul și o să citească ceva despre identitatea feminină de la Freud la zilele noastre, într-o revistă de specialitate. Un subiect bun pentru aflarea răspunsurilor la întrebările de mai înainte. Pe monitor găsi o fereastră deschisă de la Bogdan... un singur rând:

- Ai un tratament pentru orice, alintato?

Un val cald o cuprinse instantaneu. Uită de promisiunile făcute cu 2 minute în urmă și îi răspunde rapid...cu sentimentul să nu-l piardă de acolo.

- Numai când dau de puncte slabe...

Spera că nu închisese, spera cu adevărat că va vedea în josul acelei ferestre textul „Bogdan is typing a message.” Da! îi răspundea! Aproape o enerva bucuria pe care o simțea, incitarea și curiozitatea să citească mai repede. Bogdan tasta mai rar ca ea...sau i se părea de nerăbdare.

- Și pentru impotență ce recomanzi? o surprinse Bogdan cu întrebarea. Gândi fulger. Asta e o provocare sau își râde de mine...merge prea departe cu testul. Vrea să știe cât de senzitivă sunt. Sigur mi-a mers vestea de frigidă cu diplome. Îi răspunde prompt fără să gândească prea mult la formulare:

- Nu există impotență, parcă... doar minți blocate și femei respingătoare.

- Aaaa! mi-a zis că am mintea blocată, și îi puse emoticonul cu figura plângăcioasă din yahoo.

- Cine, pui, a zis așa ceva băiatului? îmi? încercă un limbaj mai apropiat Clara, profitând de remarcă lui un pic răsfățată.

- Să dau pe femeile respingătoare?

- Dacă e exact, poți justifica așa.

- Câte teme de viață ți-am dat? o să ai ceva de lucrat, de la prejudecăți la impotență

- Mă planifici?

- Trebuie să ai scop în viață, glumi Bogdan.

- Cu temele mă descurc . O floare când îmi dai? Și ce va fi?

- Am să-ți trimit o orhidee „somewhere” pentru fiecare temă descurcată.

- Albă? Roșie? Să mi-o trimiți? Unde? La spital? În direct este interzis?

- Depinde de temă...

Clara avea sentimentul ca forțase nota în încercarea de apropiere. Bogdan se menținea clar în expectativă. Dar ea continua cu o îndrăzneală pe care nu și-o recunoștea, dar o va analiza mai târziu cu siguranță.

- Rafinat alintatul meu Bogdan...o să-i fac față? Inteligent, introspectiv, intuitiv!

- Ce te atrage mai mult „rafinat” sau „alintat”, că nu am dovada de niciuna dintre ele.

- Sunt în relație condiționată! Alintat dacă e rafinat...nu ai dovada? Tasting în neant?

Ahaa...

- Ce este relația condiționată?

- Am spus!

“Este peste media de inteligență. Cred că pe net, domnul Leahu face exerciții de supunere psihică până la idolatrie. Este uimitor cum poate aluneca până la răspunsul așteptat. Mă zăpăcește cursivitatea lui de parcă aș scrie tot eu...cât îmi place? ,”place””? Mă distrezi, Claro...să cred că-l iubești pe Bogdan, misteriosul..

Te-a cuprins, în sfârșit? Te-a fermecat cu introvertirea lui?" gândi Clara cu un soi de expansiune.

- Pot să te întreb unde ai descoperit la mine: "inteligent, introspectiv, intuitiv" ?
 - Este obligatoriu?
 - Nu? ca să-ți lași degetele pe taste să mă suporti...
 - Acum zi-mi ceva. Și nu te mai sufoc, nu-s femeia scai...poate liana, dar scai, nu...
 - Da, te rog, întreabă?
 - Ce putere are asupra ta cuvântul scris? Doar de privire? De trecere prin fața ochilor tăi?

- Are o mare putere, Clara. Poate să creeze sau să distrugă. Poate să înalțe sau să coboare.

- Dar tu mă situezi pe un pedestal ridicol...nu eu am făcut-o prin descriere. Eu chiar pot să vorbesc cu un astfel de om...asta nu înseamnă geniu...nobel...einstein...orice om cu 3 romane citite are acele calități...ți se par așa de..înalte? eu am continuat...nu vreau pornografie și vulgaritate...la ce-i în sus de aici încolo, mă adaptez.

- Nu te-am ridicat pe un pedestal ridicol. Ne-am jucat pe diverse registre de comunicare. Nu știi dacă am citit acele 3 romane. Dar de adaptat, ne-am adaptat.

Clara înlemni, o blocase afirmația despre joacă. E posibil ca profesorul Leahu să practice conversația pe net doar ca pierdere de vreme și exercițiu de vocabular? Periculoasă îndeletnicire dar posibilă medical. Un bărbat impotent găsimu-și înlocuitori sentimentali, provocând dragoste. Dar ce metodă incitantă folosea...Se lăsa cucerit, greu, cu efort cerebral din partea femeii. Trebuia să fie foarte atentă la parcursul conversației. Trebuia să-l prindă cu vreo greșală demascatoare.

- Mi-e cunoscută definiția, Bogdan...cred că mi-ai mai scris-o...iar cuvântul tău m-a înalțat și coborât real. Clar acum?

Ai citit mult mai mult de 3 romane! nu te juca pe registrul non-intuiției mele. Nu există, Bogdan. Cuvintele sunt periculoase, mai ales dacă ne adaptăm lor.

- Știu! renunțăm? deciziile sunt personale, draga mea, i-o rețea Bogdan.

- Adaptați fiind? nu cred, dialogul e în doi.

- Dialogul poate continua oricât, îi răspunse Bogdan după o oarecare pauză.

Clara era concentrată la maximum. Simțea un gol cumplit în stomac și nevoia acută de încă o țigară.

Îi scrise, greși, șterse, iar îi scrise:

- Și fără...cuvinte și puterea lor?

Replica următoare îi dădu un imbold să sărute ecranul.

- Suntem atenți la puterea lor.

- Promiți tu asta, rafinatule?

- Da, promit.

Clara se lipi cu spatele de spătarul scaunului înalt. Zâmbea...râdea chiar de-al binelea. Simțea că a învins! Femeia vânător își cucerise prada. De dincolo de monitor, tăcerea lui după ultima replică îi dădea sentimentul că și el gândește la fel. Că între ei tocmai avusese loc un jurământ de credință. Că spusese un DA!

5. ELINA CONTINUĂ

Elina era indecisă. Pentru Bogdan strânsese tot misterul ei, toată feminitatea în plinătatea anilor ei. Poate că neîncrederea primelor convorbiri îi adunase suspiciunea însă vedea această relaționare mai mult o glumă. Bogdan nu avea inițiativă, Bogdan era introvertit și precaut. Dialogul lor se putea prelungi la nesfârșit. Fără vreo finalitate sau un sentiment comun. Și mai era și visul, visul dialogurilor ei care n-o dezamăgeau vreodată și îi dădeau sațietatea metaforică fără efort. Nici nu avea chef de vreo relație cu un bărbat care o apelase în felul impertinent al lui Bogdan Leahu.

Deschise messengerul într-o doară. De fapt, singurul de la care se aștepta la un mesaj offline era Bogdan. Dar nu ar fi recunoscut!

- Elina... iarta-mi indisciplina.. deși tăurașii sunt disciplinați de felul lor.
- Da, om drag, sunt.
- Cum îți poate fi drag un impertinent Orfeu?
- De aceea...mi se glisează pe stil
- Glisează? Aha!
- Te-ai prins!
- Nu e greu să lucrezi cu mine, deși nici ușor nu este!
- Și eu ți-s dragă. Nu recunoaște! Taci! îi replică Elina amuzată.
- De la glisare ni se trage, scris Bogdan.
- Aaa..dar nu-mi propun să lucrez...domnule Leahu. Sunt pacifistă și comodă.
- Da' ce îți propui?
- Grea întrebare, recunosc Elina
- Din contră, simplă... ispășești păcate, îndrăzni Bogdan

Cât de bine știe să se mențină aproape fără să definească ceva. Domnul Bleah face dialog de conjunctură cu mine. Se plictisește? ia să vedem cum reacționează la un atac direct. Și scris rapid:

- Poate e o încercare de-a vedea cum arată un cuib de suflete aparent străine dar alături? Eu am prejudecăți! păcate n-am.

- Un cuib? Suntem mai mulți? veni replica la fel de rapid.

Elina se descumpăni. Cred că am greșit de data asta cu încercarea de manipulare a conversației. Așa- mi trebuie! Un răspuns pe măsură. Și răspunse nehotărâtă:

- Nu cred ... doar doi pui.
- Și mamă nu avem?
- Hai că faci zeflema ! ba da! dar a fugit în Italia
- Deci suntem singuri acasă?
- Home alone! Pregătește vopseaua și frânghia!
- Parcă era săpunul și frânghia?

- Mi-e dragă viața . Nu e cazul . Nu-s emo.
- Și atunci... vopsea? la ce ar folosi?
- La măști !! îi trânti Elina replica, atât de agitată că tastatura căzu într-o parte.
- Ok.. și frânghia?
- Să ne-o aruncam în caz de forță majoră unul altuia . Să nu ne lăsăm să cădem abisal!răspunse Elina cu o forță demnă de concursuri cine știe câștigă!

- Noi doi n-o să cădem abisal!
- Nici de pe culmea curcubeului?
- Păi de ce avem vopsea? ca să-l desenăm de câte ori dorim... lucind a toamnă !
- Așa este...și talent nu prea ne trebuie...doar cuvinte. Buf! tăcerea ta mereu mă dă cu fundul de pământ!

Ce-o fi făcând când tace așa prelungit! Oricum fraza lui are poezie doldora. Scrie minunat cuceritorul profesor, zâmbi Elina. Uite că scie iar!

- Nu știi niciodată de vei cădea pe moale!
- Nu...dar ce îndrăznesc să sper.... în nimicnicia mea!
- Elina, îndrăznește !
- Pai dacă mama e în Italia...ce să mai îndrăznesc? nu-l iertă Elina.
- Cuibul ne aparține? sosi întrebarea atât de neașteptat încât Elina simți nevoia să se desfășoare.

- Am încercat în pasteluri, în armonii, în alint, în dojană...am încercat în cuvinte...în cântec...în feminin și masculin, anima și animus... cuibul? ai râs de el!

- Ce pot fi o elina și un bogdan într-un cuib?

Lasă! o să mai încerci...this city never sleeps!

Dezamăgită, Elina îi scrise cu amărăciune:

- Cuvintele pot fi încercare. Dar pot rămâne cuvinte.
- Cuvintele adună, desfac, speră, recuperează!
- Și tăcerile? întrebă candid Elina
- Și tăcerile vindecă! Voi reveni, Elina, la tăceri! Acum plec la mine acasă, unde mă așteaptă tăceri...

Elina închise messengerul, își strânse picioarele sub ea. Și rămase așa, pe gânduri pe scaunul de la birou, cu ochii în imaginea de start a monitorului, niște fluturi albaștri, zburând într-un peisaj verde-albastru.

Așa o găsi Ana când sosi de la școală

- Mami, ce faci acolo? Ai vorbit cu Edy? Ce ești așa transpusă?

- Am chef de o plimbare în Cișmigiu, mergem?

- Imm, mami dar am teza mâine la mate! Du-te singură! Mănânci o prăjitură la Capșa...Și cumpără-ți o eșarfă!

Se introspecta atentă la gândurile diferite care-i inundau raționamentele. Acest domn profesor îi părea rupt din filme psiho, cu dialogul lui interesant, rar, de parcă o educa în arta conversației. Nu era nimic banal, nimic vulgar, nimic să-i dea sentimentul unei definiții, a unei relații chiar virtuale fiind. Totul decurgea la nivelul mentalului de parcă domnul Leahu și-ar fi vorbit singur. Se simțea un telespiker automat. Răspundea dar el era dirijorul care apăsa pe butoane. Foarte incitant, de fapt!

6. DESTĂINUIRILE ELINEI

În dimineața aceasta o zăpăcise impulsul ei de a deschide calculatorul înainte de a intra la duș, înainte de a-și bea cafeaua! Scrise

- Bună dimineața și o zi frumoasă să ai, Bogdan!

- Bună dimineața, frumusețe extremă! răspunse imediat Bogdan! Ce matinală! Ți-ai băut cafeaua?

Elina se înroși...preferă să răspundă evaziv.

- Eu adâncesc. Mereu ne aflăm între extreme!

- Noi înșine suntem extreme, veni răspunsul prompt a lui Bogdan.

- Între extremele astea suntem tot noi. Alungiți...extinși... tu la un capăt eu la celălalt.

Alungindu-ne, extinzându-ne.. în ciuda extremelor.

- Da...caleidoscopic...

- Elina, câte culori avem în vopseluri?

- Mii ... dar știi? mă întrebai deunăzi ceva. Ce păstrez în mine ca neam evreiesc. Mai știi?

- Da, frumoaso, mai spune-mi!

- Și acum, urmare a 'azi'-ului nostru realizez încă ceva ebraic în mine. De neamul meu s-a răs mereu. Și el nu a răspuns. A fugit.

- Nu am răs de tine, nu am răs de neamul tău! se revoltă Bogdan.

- Poate ai răs doar de mine...mai gândește-te!

- Nu mă încărca de o vină mai mare decât aceea de a conversa, punctă Bogdan.

- Îți mulțumesc pentru asta dacă trebuie. Și eu conversam.Era...egalitate

- Ce abrupt schimbi tu stilul conversației, Elina!

- Surprind, stiu, e șarmul meu!

- Și cum treci... glisând... de la o înțelepciune la alta. Extremele!

- Da. nu mai pot de la Platon la Sartre.

- M-ai învins.. Nu știi nici Platon, nici Sartre!

- Păi...ce să spun...sunt sigură că ai conversații line, subtile, nesurprinzătoare...neimplicate...tocmai bune de răs.

- Poate eu ar trebui să fug... deși tu nu ai răs de mine și nici de neamul meu

- Fugitul e liber, dragul meu ... ai fugit tu.

- Tu ai fugit prima... Lucind a toamnă

- Așa este. Ce-i de făcut? testă Elina, dar răspunsul fu prompt.

- Să ne acceptăm dubla personalitate.

- Ține un capăt de frânghie...strâns, îi dădu Elina un ajutor poate nesperat.

- Îl țin de la început!

- Când a fost începutul?

- Cine mai știe?

- Încearcă!

- 'altă dată'

Elina zâmbi, prima dată în acest dialog. Fusese atât de încordată, forțase această confirmare și acum când el lirizase legătura lor în acest mod succint, bărbătesc, ea simțea exacerbare de duos pentru el. Conștientiza asta, dar se lăsa în voia simțurilor, era bucurie.

- Elina...!
 - Da, Bogdan, bună dimineța! Eram prin casă și-ai și fugit... oare mai deschizi? măntreb naiv...de ce sfântu' fac asta? ai tacut de atâta timp...sadic joc. Și totuși...sunt aici. Nu mă recunosc.Dar poate mă recunoști tu...

- Elina! Exclamă iar Bogdan de parcă i-ar fi cântat numele. Ea continuă.
 - Când am dat examen la facultate...îmi puneam tot felul de 'semne', dacă trec pe zebra și nu se face roșu până la capăt, iau...oricum luam, terminasem bacul cu 10. Așa fac și acum. Dacă vii până la și un sfert ...A! îți scriam așa...în neant...

- Am scris și mai devreme și nu mi-ai răspuns! n-ai primit restul?
 - Nu.. abia acum am primit.. am crezut că mă ignori.
 - Nu mai am cum să te ignor...tu ai putea? îndrăzni...
 - Nu, Elina!
 - Oh, majestate, cât de bun sunteți...
 - Sunt momente când îmi vine să-ti răspund atât de vulgar...
 - Fă-o! trebuie să văd și partea ta vulgară. Până unde??? nuuu..mai bine nu...m-ar durea.

- De ce să doară? Am o imagine atât de sfântă? Sunt un bărbat obișnuit. Elina
 - Orice comunicare care rănește, doare.
 - Nu te împovărez decât cu conversația.
 - Mi-ai spus că vulgarul în conversație poate să doară, Bogdan. Ai uitat?
 - Conversația e o parte de viața trăită.
 - Da ... e...noi ! Și-atunci ce te îndeamnă să-mi răspunzi vulgar uneori...? Sunt atât de sensibilă...

- O anume ironie fină, care palpită sub sensibilitatea ta ... un fel de a te apăra, prin atac înțepător.

- Cum mă poți desluși așa? doar ești un bărbat obișnuit, cum poți?
 - Bărbații obișnuiți sunt doar..... ?
 - Detașați?
 Bogdan nu răspunde. Elina schimbă subiectul.
 - Îți plac diminețile de octombrie? tomnatic lucind?
 - Cred că nu-mi mai place nimic, nici vara , nici toamna, nici...
 - Nici eu?
 - De aceea și fugim în cuvinte...
 - Cuvintele ne exprimă. Nu sunt măști decât dacă le poleim noi, Bogdan... am un meeting cu niște domni scriitori. Oricum trebuie să fug și văd că ești prins . Și rău. Mai deschid dupa 2

- Vei fi, Bogdan?
 - Am să fiu, Elina.
 - Pupăm , majestate
 - Ironico!
 - Chiar nu, vreau să zâmbești . De drag îți spun așa!
 - De ce să zâmbesc? dragul se păstrează.
 - Pentru că e o glumă ...micuță acolo...spunându-ți 'majestate' .
 - Poate că eu nu înțeleg gluma.
 - Dacă nu o înțelegi...nu o să mai repet, cedă Elina.
 - Mi se pare opus la cum mă văd eu.
 - Îți zic numai Bleah?
 - Zi-mi Bleah... parcă mă inspiră mai bine.

- Daaa..și cât vreau să întredeschid ușa...și tu să nu mormăi morocănos...spunându-ți așa...te mențin și mai bine în ton de Bleah.

- Ai ghicit !!!

- Am și eu intuiție ?!

- Ușa întredeschisă e să pot să las partea asta din mine.. să mormăi a nemulțumire

- Bleah..zi-mi un lucrușor, ceva acolo...orice...care te-ar mulțumi...

- Intuiția ta nu-ți spune că nu vreau să fiu mulțumit? mă feresc de orice m-ar mulțumi!

- Bleah! ...nu-i firesc...azi ești negru de tot ... mi-i teamă când ești așa!

- De ce? e o stare stabilă și nu e nimic împotriva ta.

- Că nu e împotriva mea nu mă liniștește...ceva în tine e închis bucuriei și primirii a orice...și nu îndrăznesc să deschid acest închis. Poate aș avea cheia, dar nu o folosesc.

- Ai o cheie și nu o folosești? te lauzi.

- Da, consideră și asta. Vezi bine cât sunt de supraestimată...

- Provoci, Elina!

- Pai să dorm în bancă? Deja trebuie să te readuc pe mijlocul segmentului nostru...că te pierd sfântului printre forme apetisante!

- Îți trebuie doar o cheie.. ca să mă aduci pe mijloc...

- Știu..dar încă nu cred că mă lași să o găsec. Sunt la ușă...cu ochii în vizor... stau așa...tâmpă.

- Poate chiar strângi cheia în mână, de nu o găsești ...

Elina simți ironia până-n stomac. Se întristă brusc dar pară cu un răspuns din nou provocator:

- Cred că da..mi-ai dat-o atunci...în primele zile când ne-am prins de mână.

- Să-ți trimit fetele frumoase de aici.. să obțină fondurilor domnilor de acolo... un spectacol pe cînste privit din lojă.

- Cum să nu? Costă mult un astfel de spectacol?Le impresariezi numai?Sau ești cu rol principal?

-Câtă stăpânire de sine să nu-ți răspund ...

- Pupăm pe bleah pentru stăpânire!

- În lojă? nu ne-ar vedea nimeni.

- În ungherul din dreapta spate...e o lumina obscură, albastră...vrei?

- Nu mă provoca...!

- Tu ai început!

- Nu vrei să continui !!!

- Mă ameninți.

- Nu, tocmai vroiam sa scap de imaginea asta depravată pe care ai adus-o cu sărutatul.. și loja cu lumina albastră.

- Delete, om drag...că nu fac blasfemii...era un pup nevinovat...dar nu se cade.

- am păstrat 'nevinovat'.. azi nu pervertesc.. ai o întâlnire de business.

- da, mai sunt 4 minute ... 3... mă gândesc la păstrările tale de până acum și am imaginea zăpezii: drag și nevinovat...cândva o să-ți trimit versuri despre această ninsoare.

* * *

A iubi, iubind, Elino...A iubi o himeră, a ta însăși...A lăsa totul deoparte pentru EL, cel atât de visat, de frumos, de inteligent...Cine este EL? Tu? În dorința ta de a te iubi? Sau, de fapt iubirea dăltuiește asemănări ale noastre...De ce ar fi important? E un balans în care mă simt prima oara EU...Dacă m-a construit pentru el, în timpul de când vorbim...înseamnă că mă aștepta...E tot iubire...

7. CLARA ÎNTRE STUDII

-Bogdan? Ai dispărut complet? Am nevoie de ajutorul tău!

Clara se gândea că poate un bărbat cu experiența lui Bogdan ar ajuta-o în studiul său despre alteritate. Găsise o bibliografie satisfăcătoare, dar pentru ea importante erau studiile pe persoane, discuțiile directe cu pacienții...

Chiar așa, oare lui Bogdan îi era teamă că orice dialog putea deveni un obiect de studiu finalizat cu o diagnosticare și o schemă de tratament? Oare de aceea o evita?

Simțea un impuls straniu pentru ea. Dorea să-l invite la spital, să-l cunoască. Da! Chiar așa va proceda! Îi scrisese ea

- Bogdan? Te aștept mâine la prânz, la spital. Vreau să-ți arăt neapărat ceva.

Se adânci în studiul ei, avea o colecție de autori și texte bibliografice și voia să discute cu cineva din afara problematicii psihiatrice, pentru că studiul său să poată fi ușor de parcurs, explicit, publicabil. Voia o paralelă a ego-ului la însușirea divină a noțiunii de alter, raportată la Dumnezeu, ca absolut. Era dificil dar ea gândise și practicasese metoda credinței în vindecări, în cazuri cu pronostic slab, și reușise. Nimic nu dădea speranță, înțelegere, vindecare, ca asimilarea ideii de credință și iertare.

Trebuia să transpună limbajul metafizic al marilor înțelepți într-unul modern, adaptat înțelegerii medii, unei educații medii. Degeaba i-ar fi spus ea pacientului deprimat, cu gânduri suicidare că Fericitul Augustin a susținut că Acea lumină neschimbătoare, strălucind, ca nici una alta, pe care am văzut-o cu ochiul sufletului. Nu era acest lucru, ci ceva cu totul deosebit de toate acestea vizibile.

Nici nu ar fi vrut să se transforme în deschizător de sensuri filozofice pentru că pacienții ei erau în genere nerăbdători în discuții și trebuia să le capteze atenția strategic.

Tocmai se cufundase în scrierea lui Schelling și filozofia lui pozitivă asupra existenței identității umane când pe monitor apăru fereastra lui Bogdan.

- Buna seara, Clara!

- Mai pupam un profesor dispărut?...sau e întunecat rău?

- Mmm... bună negociere.. de ai tu chef de pupat întunecații.

- Păi ce să-i mai fac să-l înseninez puțin? Te-am invitat mâine aici, la mine. Să-mi vezi locul de muncă și casa. Eu cam aici locuiesc.

- E tot ce poți să-i faci?

Întrebarea o derută pe Clara. Găsi salvarea în glumă

- ... ca să nu pic în neagra depravare...și-n perversa provocare...

- Clara, nu cred că poți fi într-un asemenea pericol!

- Îți dau impresia de fată cuminte?

- O impresie fermă de cumițenie

- Multumesc, profesore...ești foarte drăguț cu mine, astăzi...

- Clara, vezi cum te zidesc într-o imagine... greu o să mai ieși din ea...
- Ana zidurilor tale...pot, să știi!
- Acum pun o cărămidă de cumițenie, 'țațoara-ți frânge' .

Clara zâmbi, deci nu era într-atât de ursuz, putea avea și umor chiar.

- Și eu mi te imaginez, dar fiind ...o fac in imagine fizică.
- Ce-ai scris acolo, Bogdan?? ... sper că eu te-am binedispuș așa...
- Nu, era de bine... te zideam în cumițenie, ți-o fi ușor?
- Mă adaptez...Ce-o să fac? ... nu vrei să știi cum mi te imaginez eu?
- Crezi că știi?

Mereu retoricele sale întrebări. O decumpăneau.

- Nu. sigur că nu știu
- Dar puteai confirma sau infirma, veni glonț calificarea pedagogică. Însă Bogdan

continuă

- Știi bine ca aș confirma totul.. ca să-ți fac jocul

Clara bătu în retragere

- Jocul e al tău...eu am stat mija. Atât.

- Mija? ce e asta?

- Când stai ghemuit fără să vezi, numeri și apoi îți cauți prietenii ascunși încercă să lirizeze Clara.

- Până la cât ai numărat?

- Până la 2, Bogdan?

- N-am avut timp să mă ascund ... ai putea să mă vezi și atunci..pierd jocul.

Clara simți un freamăt în tâmpile...nu mai sperase că el ar accepta să vină mâine la spital să se cunoască, în realitate. Îi răspunse reținut, precaut.

- Te surprind, așa e...

- Și ce faci dacă mă surprinzi?

- Zâmbesc dulce...și cânt.

- Ce cânti? Pacienților?

- Ți-am dat un link mai sus . Așa cânt eu !

- N-am primit.

- La mine apare ca trimis. Rulezi un pic? E cu albastru.

- N-a ajuns.

- Acum?

- Nu. Vrei să vin?

- Acum? Vino! Până ajungi la spital, la mine , încerc să mi te imaginez...

- Nu. Cred ca nu lasș link-urile, scrise Bogdan, fără să vadă ultimul mesaj.

- Ți-am trimis mesaj, dincolo, în mesajerie, reluă Clara cu o strângere în stomac, ar fi vrut să devieze discuția înspre ei doi, înspre propunerea de a se întâlni.

- Cânti frumos și mie îmi place U2...și Clara realizează că el era preocupat de melodia trimisă și nu citise ultimile mesaje.Reluă cu îndrazneală.

- Ești blond, înăltuț...

- Da, veni răspunsul lui Bogdan și Clara simți surprinderea lui.

- Ochii căprui sau negri? oricum închiși ca nuanță... Cred ca ai o sclipire anume în privire. Ți-o simt la anumite replici.

- Da, practici ezoterismul?

- Nu pot încă să o definesc...continuă ea, fără să-i ia în seamă ironia.

- Negri, clarifică scurt Bogdan.

- Poate fi doar de înțelegere pentru că ești foarte inteligent, dar poate fi și amenințătoare când te abții să izbucnești... cred că ai buze senzuale...nu știu dacă sunt groase, dar senzuale cu siguranță.

- Nici pe departe, sunt subțiri de .. om rău.
- Ai sprâncene bine conturate... nu am spus groase...
- Habar nu am. conturate, hm
- Bărbia...hmm...bărbia unui bărbat spune multe. Poate exprima putere dar și nehotărâre.

Clara simți că el se sfiește. Că poate oricând cu acest dialog să devină stupidă, totuși continua dintr-un impuls aproape malițios.

- Și a mea ce exprimă? probabil ambele.. după cum mă știi de bine.
- Da...așa cred...are gropiță?
- O umbră!
- Deci un pic alintat ești!
- Daaa... enorm de alintat.
- La alintat mă refeream.
- Da. Am înțeles. Și mie îmi place să te alint...asta mi-ai indus de la început. Că așa morocănos cum ești eu trebuie să te alint. Cam asta faceam ...hm.

Mereu simțea nevoia să-l domine, să- l conducă pe o pistă erotică, abscons erotică. El îi provoca această chemare sau ea se voia stăpână pe puterea ei de cucerire?

- Pentru că ție îți place să alinți și ai profitat de slăbiciunea mea dar oricând poți schimba tonul... că doar știi că ai țepi ascuțiți pe sub catifeaua alintului.
- Wrong...pot fi zgripturoaică mare...E meritul tău ce mi-ai transmis!
- După cum vezi.. știu.. și sunt pregătit. Bine, Clara, văd că mă recunoști fără a mă cunoaște. Voi veni la spital în noaptea asta, dacă spui că ești de gardă...nu contează ora, de fapt, nu contează nici locul.
- Te aștept Bogdan, aș vrea să înțelegi exact sensul acestui aștept.
- Clara, draga mea, dacă l-aș înțelege exact, n-aș mai veni.

8. CĂLĂTORIA SENSURILOR ELINEI

Elina simțea o neliniște bizară de la ultimul dialog cu Bogdan când i se păruse că el doar o provoacă și apoi se retrage ca într-un joc subtil dar atât de incitant, un ludic de du-te-vino, un test! Da, un test pentru simpla lui curiozitate sau pentru amuzament, dar care pe ea o prinsese vulnerabilă. Îi lipsea siguranța dată de bărbatul de lângă ea, îi lipsea Edy cu toate defectele sale, îi lipsea prietenul căruia să-i spună ce dorea, ce îi plăcea, ce îi repugna dar mai ales îi lipsea partenerul în educarea și formarea Anei.

În dimineața asta, simțea altfel! Trecuseră câteva zile de la ultima conversație și îi dorea prezența, era aproape deprimantă dorința de a deschide calculatorul și a-i scrie, iar și iar. Îi scria versuri pe revistele împrăștiate pe birou, îi scria erotic subtil, doar cât să-i incite imaginația.

Când își accesă mailul căută cu privirea între zecile de mesaje și ce bucurie când îi află numele acolo, un singur mesaj. Îl deschise cu senzația de tremur în stomac, avidă, obrajii îi ardeau. Bogdan Leahu îi scrisese doar un rând.

„Realizezi cât de erotic scrii? Provocarea ta e mai profundă scriind atât de subtil. Te pup, Bogdan.”

Deschise messengerul fără prea mari speranțe. Mesajul din mail o decumpănise, știa toate astea. Scrise, convinsă fiind că nu era online:

„- Nu prea sunt de acord cu mine. Mi-ai spus și ai sezizat perfect niște tare ale mele. Asta m-a incitat foarte mult pentru că mă credeam bine mascată. E iar meritul minții tale. Dar orice curs ar lua conversația noastră eu vreau să știi un lucru: mi-e foarte bine că mi-ai demonstrat că pot conversa. Mulțumesc!”

Neașteptat, Bogdan răspundea:

- Nu înțeleg .Ce înseamnă 'pot conversa'? Te salut!

Elina continuă:

- Sunt o femeie introvertită în real, tăcută.

- Acum te aliniți, nu?

- Vorbesc prin poeziile mele ... prin clapele pianului, s-a nimerit pur și simplu, prin modul tău de a scrie..să-mi dezlegi acest dialog

- Vorbești și prin răbdare și prin joc și prin intuiție și prin gând pur.

- Mi-e bine așa, tocmai îți mulțumeam, nu speram să fii aici.

- Cum vrei tu să mă simt unic...Elina?

- Sigur...toate laolaltă! nu am spus asta!

- Mă întreb...ar trebui să-ți mulțumesc?

- Nu. Eu am mulțumit. Eu aveam probleme.

- Cum? doar spui că eu am dezlegat... dialogul și conversația ... tu nu ai nicio problemă!

- Asta nu te urcă pe un pedestal unic...și nici pe mine nu mă înalță spiritual. E o întâmplare fericită. Poate e rară.

- Da, o întâmplare...

- Eu, acum, nu te-am apelat întâmplător...

- Dar, dacă nu te înalță spiritual.. de ce rămâi cu mine?
 - Deși mi-ai zis să nu contez pe nik-ul tău... a fost o oarecare legătură în mintea mea... doar nu apelez lumea pe aici... Vrei să rămân cu tine?

Elina simți că se strânge toată în această întrebare. Tremura de parcă urma să afle cel mai important adevăr al vieții ei, nu se putea detașa deloc, trăirea îi era reală, fizică.

-O să rămâi ... chiar dacă asta înseamna mai puțin spiritual...

Elina se prefăcu a nu observa ironia. O interesa această idee, o voia ca pe un verdict!

- Asta nu avem de unde ști...dacă rămân...vom afla cum decurgem.

- Dacă rămâi...

- Eu te-am apelat...

- Deci ai drept de preempțiune?

- Tu...ar trebui să spui"rămâi!". Dacă vrei să rămân.

- Eu am spus: o să rămâi!

- Da! așa ai spus! Însă e altfel decât 'vreau să rămâi'.

Scrise acest ultim mesaj cu teama că îl va pierde... dar Bogdan deja răspundea.

- Da, e mai nuanțat... Am să te fac să rămâi.. Nu e o impunere, e un fel în care încerc să te păstrez aici. Nu îți neg liberul arbitru, însă...

Elina se relaxă. Așteptase acest răspuns. Îi scrise simplu pentru că gândurile deja erau îndreptate spre mari planuri, spre imagini erotice clare, spre momente visate în lunga ei singurătate.

- E bine, Bogdan...e bine așa cu noi...

Dacă nu aş avea sentimentul acesta de virtual nesfârșit...Vorbim ca doi foști iubii de pe planete diferite...atâta dor de-atunci...de altă dată..dar nici eu nici el nu vorbim de un impact real...la mine e dorința ecranată...să nu fiu prima, să nu-i propun...dar el? Dacă se mulțumește cu aceasta cunoaștere, cu această iubire, cu această trăire...?

Îi scriu...

Visul unei nopți de toamnă...

...visul de a fi fluviul deșertului din tine, sfărâmă spuma și topește cochilia scoicii ca și cum unde nu-i durere, nici întristare, nici suspin...și viețuitoarele mele de nisip

îți poruncesc să mă sorbi ca pe un pahar dulce de must, nectarul purificării zeilor în templelele puterii și adevărului.

...voința visului te arde cu neîndurarea celor ca noi, smeriți în duh, meniți cuvintelor de supunere către rădăcini și izvoare.

...și orice vis trăiește cu visul pe vise călcând...

Oare nu i s-or părea patetice aceste gânduri? Trimiterea biblică nu m-o face stupidă? Și începutul atât de direct erotic...Abia aștept să-mi răspundă. Și nu mă mai înreb nimic. Îmi promit asta, Elino, fata mea! Ai uitat de conversațiile tale matinale, ai uitat să vorbești cu el, închipuitul...Îl înlocuiești, fată dragă!

9. ÎNTÂLNIREA

Ușa cabinetului șefului de la Secția psihiatrie se deschise brusc și un buchet de trandafiri roșii se scutura în semn de salut. Clara zâmbi și se ridică din fotoliu grăbită:

- O, ce intrare îți faci, cuceritorule...

- Bună ziua Clara, iată-mă-s!

Clara îl cercetă iscoditoare, aproape impudic, stăruind asupra chipului.

- Bună, frumosule! Ce sprâncene...și privirea...dacă nu aș fi medic, nu aș reuși să îți-o susțin. Pătrunzi în abisuri cu ea.

- Îți bați joc de mine? Și Bogdan Leahu dădu să se întoarcă spre ușă.

- Hei, stai! Impulsiv mai ești...dar se tratează. Te asigur! Hai c-am vb serios...ce mai fac modelele? tot apetisante?

- Unduitoare și diafane...care modele, Clara?

- Îhh...cât sunt de invidioasă...să ai așa panoramă...și eu tot dezleg cuvinte încrucișate și te obosesc...nu ești intermediar între liceu și agenția de modele? Parcă așa înțelesem.

- Clara dragă, te rog ia trandafirii aceștia ca semn că prefer cuvintele încrucișate decât pulpele desfăcute... cel puțin de-o vreme încoace... mai trebuie și capul să se concentreze!

- Se întâmplă să avem și astfel de nevoi...Bine e să le avem pe toate cu măsură și cu bucurie iar dacă pulpele desfăcute se desfac și cu mintea dragostei...cred că e numai bine...

- Dragostea e o pierdere de minte. Clara, îmi faci o propunere sau mă testezi în Jung acuma. M-ai invitat la o consultație? Spuneai că vrei să-mi arăți ceva aici la spital.

- Da. E o definiție rațională a desfăcutului pulpelor. Nu eu am deviat discuția. Nu am nici o intenție de gen.

- Daa, tu... zidită în cuminenie nu îți-ai desface pulpele nevoilor mele.

Clara fu, pentru pentru o clipă, descumpănită. O irita traseul căpătat de dialog. Altfel își imaginase această mult așteptată întâlnire. Îi răspunse tăios:

- N-ar fi nevoi, deci da, la nevoile tale nu mi-aș desface pulpele!

- Și dacă pulpele nu le desfăci și nici nu te înalți spiritual, prin mintea dragostei... ce ne mai rămâne?

- Să revenim un pic, Bogdan, dă-mi voie să respir...nu am afirmat că tu nu mă înalți spiritual, ci că eu, prin acest dialog nu m-am înalțat. Ia-o corect. E ra vorba despre dialogul nostru, ce ne rămâne? noi, unul altuia.

- Nu deveni prea serioasă... mă împingi către contrariu!

Clara fu uimită, niciodată nu mai simțise că nu deține controlul într-un dialog. Era obișnuită cu schemele unei conversații dirijate pentru a modela gândirea celuiilalt. Preferă o retragere:

- Ai dreptate dar m-ai speriat cu ce rămâne dacă...

- Bine, Clara, după cum vezi evitam extremele... ne ramâne mijlocul. O cafea găsesc pe aici?

- Din păcate nu am o cafea. Îmi spuneai că ai grijă la cuvinte...să nu alunecăm. Dar eu nu pot să garantez asta. E bine că tu deții acest control.

- Ești ironică acum.

- Chiar mă simt bine stând și tu să zidești, uite ce veleități de Ana... !

- Am promis eu așa ceva? Ți-am zis că sunt vulgarități... pe care le șterg înainte să împrăște ... și ca să protejez de tentații.. Te zidesc pe tine în cumițenie.. să-mi fie rușine de mine, de voi păcătui.

- Ți-aș răspunde să te intrige cuvintele sau să te surprindă, dar când e cumițenie zidită, plec privirea ca la icoană și acum chiar mă înalți spiritual. Sper să merit cuvintele tale.

Clara se ridică și puse trandafirii în vază. O nedumerire i se păstra pe chip, un soi de neînțeleș sau chiar o înfrângere îi aplecase buza de jos ca unui copil nemulțumit de darul primit.

Bogdan era primul bărbat care o dominase în dialog, nu înțelegea prin ce metode inductive sau deductive făcuse asta, dar reușise. Sperase la ce? de la această primă întâlnire obținută cu greu? Și era o femeie mândră de maturitatea ei. Ca și cum nu observase schimbarea ei, Bogdan continuă

- Da, cred că ne stau cuvinte neașe pe limbă, să ne intrige, să ne miște din staticul lui „cum trebuie” , dar te înalț pe tine ca să nu cobor eu. Și în acel moment, se întoarse brusc, înconjură scaunul pe care Bogdan stătea relaxat, se aplecă și-l sărută pe gât deasupra gulerului cămășii.

Bogdan reacționează scurt, o retragere speriată, un zâmbet stingherit, îi apucă mâna și i-o sărută moale.

- Bogdan,...am realizat ceva chiar acum ... și eu gândesc în imagini. Ia-o ca pe un defect. Aveam impulsul acestei imagini. Și Clara se îndepărtă calmă și se așază pe scunul ei.

- Clara, puțini oameni gândesc în imagini. E un pericol grav când se mai și întâlnesc

- Noi vorbim deja despre noi la trecut? Adică...avem ceva de analizat și o facem estimând prezentul?

- Doamnă doctor, cine vorbește la trecut? De fapt, cred că s-au adunat ceva zile, de-un trecut decent ...al nostru.

- Ești fantastic, Bogdan! Fantastic!...Pentru că văd un arc de cerc despre care vorbeam și poziția noastră stând de mână și vorbind despre o cale, e nemaipomenit! Da, decent, desigur.

- Dar îl avem, arcul de cerc, în care tu ai aflat că poți conversa.. despre orice și despre nimic.

- Ești o lecție în acest arc de cerc. Mai bine ne plimbăm un timp prin parcul spitalului.

- Clara, dacă altfel ar fi decurs conversația noastră, erai dispusă să facem sex, acum?

- Da!

10. ALTE CONFESIUNI

- Iubite, nu ți-am vorbit demult. M-am îndrăgostit virtual. Mai mult de atât nu pot să-mi repugn.

- Lasă, iubito, vei trece și peste asta. Menține-te în formă!

- Uneori, lucrurile devin oarbe!

- Ce lucruri, Elina?

- Cele cu sensul vieții. Tu știi că nu mai pot să scriu? Mă doare cumplit asta!

- Scrie-i lui!

- Nu! Să scrie el!

Mai bine termin eseu despre poezie, mi l-au cerut ca articol de fond la prezentarea unor scriitori debutanți. Și?! Cine mai citește poezie azi? Dacă nu sunt sexoase ca tinerele culese de pe stradă de televiziuni și fără chiloți prin platouri...n-au citit o pagină în viața lor dar au bloguri. Mă simt din altă lume în lumea asta a presei de comerț!

Uite un motiv bun! Îi dau eseurile pe mail...și cu poezia și cu blogul...Oh, am devenit perversă, speculativă. Mi-ar trebui un concediu, undeva singură, la munte...aș termina poate romanul acesta, al dialogului interior al Elinei.

Îi trimise lui Bogdan articolul despre poezie:

Poezia

Pornind de la definițiile date în DEX poemului, poemului epic, poeziei și versului, n-ar trebui să ne îngrijorăm de actualitatea literaturii românești actuale, în speta, poezia?

În istoria devenirii sale, curentele s-au succedat reversibil chiar și în maniera aceluiași autor.

Dar avangardismul a existat mereu.

A apărut mai ales în perioade sistemice grele. Un exemplu ar fi că Tristan Tzara a inventat dadaismul ca protest. L-a "urlat" ca răzbunare într-o perioadă în care lumea nu mai merita metafora.

Constat că nimeni nu se mai întreabă dacă trecutul normat al poeziei românești mai poate fi valid. Poate ca istorie, dar acest fapt implică și critica literară.

Critica glisată pe noile stiluri, după mine mult prea alambicate pentru noțiunea de "poezie", tinzând mai bine spre eseuri ritmate și simboliste, critica, așadar, a devenit ea însăși un poem. Epatăm!

Criticăm în neologisme curgând muzical, cu sinestezii, dislocări sintactice, metonimii, alegorii-poeme veritabile!

La ce bun, domnilor?

Poezia nu se mai citește azi decât între dumneavoastră, profesioniștii, scriitorii și critici.

V-ați autoînălțat pe un soclu la care iubitorii de vers nu mai au căderea să acceadă.

V-ați complicat într-un turn de fildeș, de parcă poezia vă e scut intangibil.

Și-așa devine poezia desuetă...Un trecut. O bază de studiu pentru următorii poeți ce-o vor epiciza, răzbunător.

Sunt tristă la lansarea acestor tineri scriitori pe care nu-i va citi nimeni sau eventual vor avea sponsorizări ca să li se platească o recenzie profesională a vreunui domn critic recunoscut de USR.

Eu le doresc glas liric auzit!

“Dragă Bogdan, o părere? Mâine ar trebui să-l trimit la revistă! Mulțumesc anticipat, domnule iubit profesor!”

Trimise e-mailul cu o strângere a gândului. Nu era motivul real...acest mesaj urmărea apropierea lui, voia să vorbească, să-i spună deschis ce simte pentru el. Era ca și cum dacă nu ar fi răspuns, dincolo de această posibilitate totul devenea negru.

Pe ecran se deschise fereastra lui Bogdan!

- Oho ho...iubită Elina, dar e un atac în toată puterea cuvântului...Îți faci dușmani în USR!

- Bună, iubite...Și zâmbi cu emoticonul aferent! Voiam o părere sinceră!

- Sigur e singurul motiv pentru care mi-ai scris?

- M-ai prins! Dar te iubesc pentru asta. Chiar acum gândesc așa.

- Tu pe o pajiște făcând tăurașul tău să pască ?

- Sincer, nu vreau așa ceva. Dar să se bucure că sunt din când în când cu el.

- Ce nu vrei? o întrebă scurt în stilul caracteristic, Bogdan.

- Să fac tăurașul să pască domol, tastă Elina intimidată brusc.

- Mi amintești din copilărie...

- Îi respect puterea, mi-e un pic teamă de el. Ce din copilărie? păru Elina interesată brusc.

- O pajiște verde... cu mulți cai, de un soare care-ți turtea capul, citeam răsturnat în iarbă

- Ai copilărit la câmpie?

- Deodată am auzit un nechezat nefiresc... am ridicat privirea...

- ? Și? Elina urmărea cu o anume speranță povestirea lui...recunoștea că i-ar plăcea să-i fie dedicată. Să îi fie un subînțeles, da, erotic.

- Un armăsar aproape negru, fluturându-și mădularul... încălecuse o iapă, mușcând-o de grumaz ... așa mi-am amintit de... „calu' călare pe calu' călare. ..pe cal”.. al lui Nichita.

Elina simți nevoia să bea apă pentru că un nod nesuferit i se așeză în gât la citirea explicațiilor..iar trimiterea la Nichita îi termină selfcontrolul...Scrise cu mâna tremurătoare, de fapt încercă să răspundă:

- Ce mognit senzual ai în tine. Vine de demult...

- De la o pajiște la Nichita.. .nu-i decât un fir de imagini . Da, ca un delfin printre ape

- Dar tipice modului tău...subiective...

- Am deja ceva tipic, iubito?

- Probabil, cu toții avem...

- Ceva tipic.. remarcat de tine, Elina, nesuferito! Credeam că vreau o doză de incitare erotică...dar tu bum și bum!

- Tu știi? o să râzi...eu nu mă visez niciodată făcând sex...niciodată...l-am citit pe Freud pentru asta ca să mă lămuresc dacă sunt frigidă... și m-a cam speriat cu ideea lui atât de falică...

- Eu nu l-am citit pe Freud... nu mă sperie ideea lui falică. Mi-e de ajuns ideea mea falică!

Elina chiar nu putea să continue, îi plăcea și nu-i plăcea să discute lucruri care, deocamdată, nu-i lega real. Erau presupuneri, simțea cum pudoarea puse un capac gândirii...totuși continuă vrând să abată conversația.

- Dacă sunt introvertită... și m-am liniștit cumva... pot să fac sex dacă înseamnă iubire. Și dacă îmi deschid înțelegerea sufletească. Așa fac introvertiții, cred...se bâlbâi Elina.

- Nici eu nu că am vise sexuale. Să mă întreb dacă e de bine? Eu cred ca e puțin pe dos, tu ai înțelegere sufletească. Empatia e o cale spre iubire, deci spre sex.

- Da, în termeni logici, eu nu-s mereu logică.

- Știi că azi, scriindu-mi, era ceva senzual acolo? Și tu ai înotul tău delfinesc între logică și imaginar. Logica te obosește, imaginarul te sperie.

- Și dacă am vrut? Și dacă nu am făcut-o naiv ci speculativ?

- Bineînțeles că suspectez și speculativul.. dar asta știm amândoi.

- Aș vrea să te liniștesc. De aceea am pus așa problema.

- Să mă liniștești? Iar mă surprinzi, Elino!

- Nu am nimic abscons. Țin la inocența gândirii mele și a sufletului meu mai mult ca la orice...din mine. E...ebraic

- Ebraic înseamnă inteligent, înseamnă speculație spirituală.

- Da? n-am știut, eu ziceam că e ...jidovește. Așa era și tata, un jidan cu ochi de suflet senin.

- Era frumos? Și întrebarea lui fu pentru Elina ca o declarație de dragoste. Îi răspunse mândră și fericită

- Da. Și eu sunt frumoasă. De aceea mă ascund.

- Cum te ascunzi?

- Aici cu tine...dar și în real. Sunt foarte retrasă.

- Cu mine nu ești!

- Ți-am mulțumit pentru asta. Și am constatat întâmplarea specială. E o intuiție poate dar așa cum sunt poate fi și o nonintuiție...aceea că o să dispari. Și nimic nu se va schimba

- De ce să dispar? Și ce nu se va schimba? continuă Bogdan

- Să dispari din acest fragil arc de cerc...e foarte posibil, nu? și să nu se schimbe nimic în modul meu de a relaționa.

Elina realizează că e pe cale să facă o confesiune importantă, cea a depresiei ei, a gândului negru care, de la plecarea lui Edy, îi toca nopțile și doar Ana era imboldul ei de a mai privi lumina, Ana și discuțiile cu așteptatul ei iubit. Niciodată primit, niciodată ales..din prea mult discernământ. Și acum, Domnul Leahu, tocmai îi deschisese această ușă. A vorbirii despre ea. Era sigură că la cel mai mic semn al lui ar fi izbucnit într-o beatitudine a cuvintelor de dragoste confirmată...însă el...părea că doar o testează...deși tandru, deși cald. Continuară:

- Ce să punem în locul acestui arc?

- Cred că asta vom face...de-acum încolo. Și te rog să o facem...Vom pune ceva, vom zidi ceva...vom făptui, oricum. Pentru că am început. E destul de bun motivul?

- Ce vom făptui? nelămuri Bogdan.

- Spune tu...și acest dialog e o faptă...Spune tu ce vezi că vom face, numai că nu vom face nimic să nu spui. Sau că aceste zile au fost himerice...

- Îmi plac himerele. Și tu evreica mea...esti o himeră ... uite...creăm o himeră...

Pe Elina picară toate cerurile la acest răspuns. Bogdan, a câta oară îi confirma că se joacă perfid, un joc necunoscut ei, fragil, la limita rezistenței cerebrale și sentimentale, un soi de-a șoarecele cu pisica, promițând viață dar urmărind uciderea...Îi răspunse fără să mai gândească. Doar pentru a continua dialogul.

- Ok! în ce culori?

- Alege tu!

- Verzi albastre ...cer și ocean
- Eu să fiu cerul?
- Da ...
- Tu, oceanul.
- Da...
- Mai departe ...

- Ce poate fi oceanul fără cer sau cerul fără reflexia lui în ocean?...Toate miturile i-au făcut fericiți împreună...cerul curge prin ploi în ocean, iar oceanul îi trimite cerului culoarea și inima lui...norii...sunt o simbioză.

Elina îi scrisese în dorința unei clarificări...poate chiar prea abruptă. Dar răbdarea ei fusese rănită de himera propusă de Bogdan. Suferea în cel mai pur sens al suferinței sufletești.

- Cu ce ai compara circuitul apei în natură, din ce facem noi?
- Cu un schimb sufletesc, firește... cu aceste nevoi de schimb... Bogdan...prea mă testezi didactic. Am obosit...poate că nu știm ce vrem unul de la celălalt. Dar e musai? Să știm? Nu ne e bine așa? vrei să mă duci către un nonsens?
- Ai obosit... poate că e bine să te oprești azi aici. O după amiază caldă...te pup...
- O seara frumoasă! și Elina închise messengerul brusc, izbucnind în lacrimi.

11. CLARA PANDURU IUBEA

După întâlnirea eșuată din punctul ei de vedere, Clara se afundă în munca ei, studiind mai departe pentru teza de doctorat. Ca orice luptătoare nu renunțase la ideea cuceririi definitive a lui Bogdan...Îi mai lăsase câteva mesaje în mail și într-o seară îi povestise despre un pacient proaspăt internat cu o depresie majoră... Trecuseră două săptămâni de când Bogdan nu mai dăduse vreun semn.

În plus plecarea lui, în acea seară fusese brutală. Imediat după răspunsul ei tranșant, spusese un „sărut mâna” scurt și părăsise biroul în grabă.

- O seara bună să ai, Bogdan! Mi s-a făcut lehamite să scriu în neant de câteva săptămâni...

Spre surprinderea ei, Bogdan Leahu, în sfârșit răspundea:

- Bună seara doamnă doctor!
- O, dar ești foarte formal astă-seară, Bogdan!
- Ești sigură că mă percepi corect?
- Mereu percep corect un om, mi-e meserie, nu?
- Aplici mereu meseria, da, mi-e clar!
- Asta te-a supărat în seara aceea și m-ai părăsit nepoliticos de brusc?

Bogdan întârzia să răspundă și Clara gândi că i-ar prinde bine un atac frontal:

- Cât ți-ar mai fi trebuit până la excitare extremă? Ai plecat ca să nu te faci de râs în cabinetul meu, ejaculând în pantaloni!

Din partea lui Bogdan, tăcere...Clara continuă lipsită de pudoare

- De fapt poți veni chiar acum să-ți demonstrezi potența!
- Clara, îmi faci o ofertă onorantă...Despre potența cerebrală nu vrei să știi nimic? Mă vrei doar de armăsar în timp ce pe biroul tău îți desfăci picioarele în lotus? Sau preferi oralitatea?
- Sincer prefer orice poziție mă duce rapid la orgasm...
- Clara mă folosești...pentru o eliberare hormonală...a doua zi ai uita de mine și altul la rând...e bine să folosești anunțurile matrimoniale pentru asta dar cu riscul îmbolnăvirilor.
- Bogdan, nu crezi că mă iei drept altcineva? Nu observi că te chem? Și când am mai făcut eu asta? Nu știu dacă e iubire și te chem să confirmăm sau să infirmăm sexual asta.
- Mă faci să fug de experimente, doamnă doctor!O femeie mă cheamă la un test organic! De ce aș răspunde ca un sclav!
- Mi-ai dat o idee! Nu vrei să ne jucăm de-a sclavia?
- Clara, deviezi, ai citit prea multă literatură de specialitate. Tu nu mai iubești! Tu cercetezi, dai diagnostice și rețete!

- Și te pierd cu asta? Mă intrigi! Parcă te-ai lăsa rugat, implorat, parcă te vrei cucerit în loc să mă cucerești tu, cum e firesc fiind o femeie deșteaptă și frumoasă!

- Clara tu pui în ecuație matematică termeni sentimentali umani...introspectează-te atentă! Merită un bărbat rugămintea ta?

Clara fu izbită de întrebarea ca o jignire...dar furia și lacrimile orgoliului pălmuit îi întunecaseră judecata. Avusese atâția bărbați prin preajmă, o adulau, o implorau să iasă cu ei măcar într-o plimbare și acum ea, curtezana preferată, era apostrofată de un bărbat pe care îl dorea? Tristă alegere. Ratată alegere. Nu mai avea puterea să răspundă. O tăcere abisală, rușinată și dureroasă puse stăpânire pe orice impuls, îi secă orice tentativă. Nu reușise să se facă înțeleasă...poate pentru prima dată în viață. Se ura. Își ura în acest moment viața, cariera, frumusețea. Era o femeie care tocmai se oferise ca ultima prostituată unui bărbat și acesta o refuzase mai mult sau mai puțin explicativ. Închise brusc messengerul.

Clara întinse mâna spre cutia roz, două tablete ar fi adormit și un elefant. Numără calmă, trei...le înghiți fără apă. Un ultim gând, bătrânelul deprimat zâmbindu-i liniștitor, cu iubire.

12. ELINA LA FINAL

Îi scriu...îmi lipsește ore, săptămâni, ani și când e aici...îi scriu ca o adolescentă îndrăgostită mereu altfel de el...ca și cum este eul meu descoperit împreună...

. să-ți fiu...

*..liana apelor tale urcând spre izvor...
 ...căptușeala dogoritoare focului mocnind
 spre jarul durabil...
 ...ochiul stâncii izbite de vântul
 înăsprind rostogolirea...
 ...sâmburele amărui ascunzând
 alt schimbător miez dulce...
 ...impulsul strigătului din peștera
 mustind de șiroaie în clocot...*

A dispărut! Cu tot cerul și pământul...Zbor în jos cu o viteză amețitoare...Îi scriu, dincolo de orice umilință...Îl cer ca pe darul vital...DA: Vreau să fiu patetică, îmi face bine, Elino! Câtă încremenire în el...Și dacă eram convinsă că nu am greșit, încremenirea lui mă convinge că am fost ultima ingrată !

Am înțeles din mine încă ceva în toată această absență de noi...nu știu decât să cad doar o materie inertă, mocirloasă, neagră...fără început și sfârșit, fără amintiri...

A trecut o lună de zile și parcă nu am fi fost decât un cântec de lebedă...i-am scris din nou...doar versurile lui Dumbrăveanu, poate înțelege cât de gol mi-e în minte și inimă de nu mai pot exprima eu abisul...

*Între noi sunt zăpezi și nisipuri.
 Mâine, poate cerul căzut.
 Dar bucuria de-a traversa noaptea,
 Să-ți ies înainte pe celălalt țarm*

Nu! Nu poate fi el!!!...Îmi scrie!

- Revin! scrise Bogdan scurt.
- Bucurie în culori de februarie!my february song!
- Ne potrivim într-o mie de feluri.. ca un tort de nivele de comunicare.
- E un factor perturbator... labilitatea sensibilității noastre...continua calmă Elina ca și cum nici nu fusese dispărut, ca și cum continuau o discuție de ieri.
- Dar observă ceva!..vrem asta...și cred ca ne e simplu apoi.
- Uite.. simbolic, liric-expresiv, imaginativ, senzual.. tot ce vrei dar e o diferență de a asimila asta.
- Eu o fac cu recunoștință! spuse Bogdan cu un soi de entuziasm pe care Elina nu i-l recunoștea.
- Tu?
- Și crede-ma, iubită Elina, ar fi trist să trecem prin viața asta paraleli, după o deraiere sau mai multe stări contradictorii. Era mai mult decât o declarație stupidă de dragoste, era justificarea cerebrală a revenirii lui.
- Ca și cum renegi...ca și cum nu meritam! dă-mi ceva!
- Dar, mă sperie... viteza cu care comuți între stări!
- Tu ai vrut să dezlegi. Dragule!
- Eu am uitat. Poți să râzi. Am vrut să uit acea zi!
- Aaa..mi-am amintit! mi-ai spus asta într-o zi...Și Elina nu mai voia să dea curs acestui fir chiar de nu-și explica dispariția lui. Îi era bine că revenise.
- La rândul meu.. cred că pot să-ți urmez nivelul pe care ești.. pentru că pot.. dar nu am detașarea să ies din hipnoza stărilor în care mi-e bine: nu mai am dialogurile..
- Ce bine că l-am uitat! scrise copilărește Elina
- Și eu am vrut să uit.. și să ne jucam de-a elina și bogdan
- Știi numai că ultima replică a fost a ta, poate e bine să fie tăcere o vreme.
- Tu ai cerut tăcere.. să te gândești.. să analizezi.. ce? nu știi. Ai analizat, Elina mea?
- Și să te ții în halul ăsta de cuvânt...glumi Elina dar cu inima strânsă, vinovată....
- Și am tăcut?
- Nu spune că nu citeai totîți scriam mereu.
- Am citit tot...
- Eram geloasă...nu mai știi ce argument aveam atunci, dar eram geloasă, simțeam că nu-mi scrii doar mie...simțeam că sunt doar una din variantele oferite de acest net pe care îl urăsc!... în ziua aceea...
- Nu e vorba de asta... de o stopare.. ci de un răspuns complet ciudat, nepotrivit cu starea mea de atunci, geloasă?
- Te-am simțit altfel... în dimineața aceea.
- Ce ai stricat tu cu gelozia ta.
- Dar sunt geloasă! tratează-mă!
- Cum să te tratez de așa ceva? Dacă încredere nu e, ce mai poate rezista?

- Crezi că eu nu credeam că mai ai prieteni adunați în timp pe net... și totuși nu am fost gelos! pentru că te simțeam pe tine sinceră, inocență. Cred că nu poți scrie în paralel la mai mulți.. în același fel.. pentru că scrii ce simți.

- Problema ți-o spun deschis, nu ai avut nici cea mai mică tentativă de a mă vedea în real...am vorbit luni în șir, eram îndrăgostită...de ce?

- Pui probleme copilărești, Elina mea! Vederea trebuie să se dorească în doi...ambii trebuie să aibă această voință!

- Adică asta e o regulă nescrisă a netului? Vorbești cu un om nu cu un monitor! Vezi, Bogdan? Mă faci să mă gândesc iar că tu te amuzi așa în dialoguri mai mult sau mai puțin erotice pe net. Refuz o astfel de abordare!

- Hei, hei...abia ne-am regăsit și ascuțimea limbii tale mă face să fug! Uite, hai să ne vedem acum! Dă-mi numărul de telefon, ca să nu întrerupem dialogul. Dacă te mai pierd o dată, e pentru ultima oară!

Elina îi scrisese numărul de telefon cu sentimentul că face o prostie, își pierduse încrederea în amândoi, nici ea nu mai era clară în raționamente...

Telefonul sună

- Alo? Vocea lui Bogdan i se păru cunoscută de când lumea...El continuă fără să aștepte răspunsul ei

- Ah, acum am înțeles.. o întâlnire între doi introverți... nu mi s-a mai întâmplat! După uimirea de început, acum sunt atât de curios cum ne reflectăm unul în celălalt, față în față... mă pot studia, privindu-te pe tine... cât privește lentilele, și eu le-am simțit asupra mea pe ale tale, deci pot înțelege efectele atitudinii mele... nu prea comode, cum mi s-a mai spus...Elina mea...

- Bogdan, unde ești? Vii înspre mine acum? Da, e adevărat că ne-am găsit pe net...dar...

- Vin înspre tine ca înspre toamna mea blândă! Vin să văd cu ochii mei dacă mă iubești sau doar conversezi! sau știi ce? pot să fiu prietenul tău... și să-mi spui totul despre tine.

- Știi bine că eu nu am relaționat pe net. Tu ai această experiență, Bogdan!

- Și? mi se pare firesc și omenesc și frumos!

- Bogdan, așadar, doar cu tine am scris atât de energic cum știi! În cât timp ajungi la mine? Nu-mi vine să cred...

- Mi se pare evident.. tu trebuia să ai un bărbat cu care să faci dragoste și să-l iubești. Sunt eu acela? Ajung în 10 minute!

- Nu mi s-a mai întâmplat: da, am fost norocoasă.....o vreme...

- E parte din echilibrul acestei vieți...

- A fost sa fie, Bogdan?

- Chiar nu știi, e delete forever. Alo! Elina!

- Sunt aici, Bogdan. Memoria?

- Da, nu pot să -mi amintesc decât aceea cu tăcerea.

- Am vrut să stergem și am reușit.

- Să vedem ce ne pregatește această întâlnire.

- Poate o nea purificatoare...o poveste de iarna...poate înghețăm...criogenare...

- Elina mea, ne regăsim în 2500...și-mi vei spune, buna seara, iubite, de pe cine știe ce planetă...iar eu îți voi spune, știam că ești, tu, iubito...

Să ne purificam zici? glacial... hm.. cred că ar trebui să pun ceva gheața pe o parte a corpului care nu aude ce spunem noi aici.

- Heii, e vară fierbinte, pe drumul care duce acum spre mine!
- Hai să te văd . Elina mea!

Sonoria de la ușa apartamentului Elinei țiu strident și ea simți o emoție furnicându-i prin vene, genunchii i se înmuiaseră, se uită încă o dată la monitor unde ultima replică fusese numărul ei de telefon...Deschise ușa cu un soi de hotărâre la limita oricărei analize.

Bogdan intră, ținea telefonul încă la ureche așteptând răspunsul ei...Elina îi răspunse la telefon privindu-l în ochii adânci, privindu-l cu nesaț din cap până în picioare, într-o neascunsă curiozitate ...

- Da, Bogdan, bine-ai venit în viața mea! Ești frumos! Și zâmbi primind îmbrățișarea lui caldă. Puternică.

- Gelozie la extrem ce ești !... vreau să te simți liberă în orice fel... numai așa poți să aparții cuiva! să fii tu însăși... știi că alegi.. nu că se alege pentru tine.

- Bogdan, în timpul asta...al nostru...știi sigur că amândoi ne-am aparținut...uneori de o profunzime anormală aproape...

- De la idee... la zvâcnetul din... anormal, Elina?

Mergeau înlănțuiți prin apartament, fără o țintă precisă, înconjurau lucrurile, se loveau de ele și își vorbeau întruna de parcă această conversație le era vitală, hrana sentimentelor lor acum izbucnind din ei.

- Știu ca ți-s dragă într-un mod uimitor...ca și tu mie...magic...eu știu ce și cât a durut când ai refuzat să mai vorbim.

Tu ce ai simțit? doar dorința lamei adânci în mine?

- Elina mea, și Bogdan o sărută pe frunte, lung, apasat, cald, ți-am spus că e periculos să semănăm.

- Ha, ha! nu curgea sânge nici dintr-un deget?

- Vrei să curgă sânge.. feroce te am.. eu te-am făcut sa vezi sângele acela... măcar cât te forțam să-ți imaginezi chinul meu... sub ... trupul tău.

Se așezară îmbrățișați, vorbind, sărutându-se.

- Nici nu știu dacă am făcut față...oricum...voiam să te eliberez...

- Nu vroiam să mai fiu IUBITUL acela știut...trebuia să vezi și altceva.. sunt destule bune și rele prin mine.. de la tandrețe disperată la răceala refuzului... deși, te vroiam, iubito... mi-era teamă să nu alunec în metaforele dinainte.

- Mă voiai și nu mă voiai...mă chemai...erai într-o zonă de penumbră...dar ai deschis poarta soarelui în seara aceasta...nu mai contează nimic.

- Mereu treceam pe granița dintre pofta nebună și aparenta cumințenie.

- Uneori urai metaforele și știam când. Aveam pornirea să-ți spun, iubite, vreau să fiu a ta, acum...dar...știam că asta poate să te facă reticent...

- Așa e și în viața reală, puiul meu drag, luciditate rece și logică și calculată și năbădăioasă.. pentru a fi lăsat în pace.. și dorințe lichefiante, poftă nestăpânite. Ce copil ești... asta vroiam să spun eu... să te sperii și să dispari... să-ți urlu... FII A MEA! în același timp.. mi-era teamă să nu pleci.. chiar și așa .. undercover.. erai cu mine, te aveam aproape...

- Iubite? s-ar putea să ne facem de cap rău de tot în următoarele minute??

- Iubire.. nu trece viața asta.. fără să te iubesc, măcar o dată... așa cum visez de atâta vreme. Acum, aici...

Și noaptea lor a fost întreagă.

13. DUPĂ FINAL

În ajun de Crăciun, Elina se pregătea pentru o plimbare romantică. Bogdan o aștepta liniștit în hol.

Elina divorțase de Edy, iar Ana primise cu bucurie anunțul că mama ei iubea un bărbat.

Bogdan tocmai primise vestea morții Clarei de la bătrânelul internat în permanență la Spitalul de Psihiatrie. Telefonul Elinei sună mai strident ca de obicei. Obişnuiau să-și vorbească la telefon dintr-o cameră în alta.

- Alo? Elina mea? Trebuie să ies.

- Bogdan ce s-a întâmplat, în 5 minute sunt gata și mergem în parc să vedem colindătorii.

- Te rog, iubito, nu voi lipsi mult timp.

Elina alergă din dormitor și îl prinse pe la spate într-o îmbrățișare lungă.

- Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci sau să taci. Niciodată!

Știu că avem 3 probleme...

E gelozia mea, ideea ta cu dispariția mea, dorința ta de libertate formată în ani. Te vrei singur, introvertitul, chiar singur cu iubirea.

- Da, iubito, grele toate, dar mai este ceva ce ți-am ascuns de la începutul nemaipomenitei noastre conversații.

- Cu dorința...sigur ne vom iubi, ce mi-ai ascuns, Bogdan? Nu pot să cred asta!

- Cu gelozia...nu știu. Poate simțea cu adevărat ceva real. Un timp am mai vorbit pe messenger cu o femeie. M-am gândit să sterg ambele conturi dar mi-era mai bine să te știu acolo, provocându-mi gelozia...e ciudat?

Credeam ca ai nevoie de gelozie ! și e perfect logic și de ce...Era un medic psihiatru, o femeie cerebrală, puternică. Se numea Clara Panduru.

- Era? Se numea? Bogdan? De ce mi-ai ascuns că eram o alternativă?

- Era, da, am vizitat-o într-o seară la spital. Cred că mă iubea în felul ei.

- Cum în felul ei? Ce s-a întâmplat exact, Bogdan?

- Nu știu ce s-a întâmplat. Am primit adineaori vestea că s-a sinucis.

- Te simți cumva vinovat? Ai respins-o?

- Nu, nu mă simt vinovat. M-a perceput greșit. Să fii cuminte, iubirea mea!

14. MULT TIMP DUPĂ FINAL

Se imprimăvara în Detroit. Pe strada de la periferie zvonul marelui oraș se distingea ca un hure continuu de motoare. Ana părăsi casa modestă, cu o lizieră de arțari și la marginea șoselei se urcă grăbită în autobuzul roșu cu inscripționarea Bus School.

Înăuntru, Edy strigă enervat:

- Elina! Te duci azi la centru? Mi-a promis Jim un post de bibliotecar pentru tine.
- Da, Edy, mă voi duce negreșit!

Tastă pe messenger aceeași frază pe care o scria de luni de zile în fiecare dimineață, dar i se părea mereu altfel.

- Îmi asum toată vina pentru despărțirea noastră. Doar gelozia mea te-a îndepărtat. Te iubesc! Nu vreau să te pierd!

Și în acea dimineață Bogdan răspundea:

- Revin, Elina mea! pentru că orice discuție din perspectiva geloziei îți arată cum stăm și că e o cale, delicată totuși, de a mă cuceri iar și iar..

- Da, iubitele, mereu vreau să te cuceresc...altfel!

- Elina, femeia mea, gelozia e o cale de a face haos... pentru că reface mereu universul...știu...iubito.. și uite că de două ori ți-a și ieșit!

- Să promit, iubitele, că voi încerca totuși...când apare...să cred în argumentele tale. E un pas, nu?

- Hm, ce bine ies lucrurile teoretic! Data viitoare când te cuprinde gelozia, vei reedita cu succes situația de mai înainte! pentru că la nivel emoțional.. păcătoșii ăștia raționali de introvertiți sunt dezastruoși.

- Bogdan? gândul ne poate conduce fapta...gândim așa...și inconștientul, drăguțul, preia, pariu că nu reiau la fel?

- Iubito, astâmpără-te! cu gândul conduce fapta, asta e pentru situații detașate.

Doar două sunt temele incontrollable: dorința de împlinit și dorința neîmplinită...

- Da! cred că vom face și drege pentru a prelungi chinul ăsta cât putem noi cu bice cu tot!

- Pai, am stabilit că avem nevoie de chin, e chiar mai îmbătător decât plăcerea...

- Și apoi urmează cumplita teamă că din cât ne vrem unul în celălalt, să depășim bariera realului blocându-l forever...asta e groaznic!

- Elina mea, asta e teama ta? teama de a nu îți cere eu ceva mai mult decât poți da, fără să pierzi echilibrului universului tău.

Spune-mi, cum să depășim realul blocându-l forever... explică!

- Încerc să-ți explic. Noi suntem atât de cerebrali...și eu și tu cât am experimentat și țin seama că a fost doar metaforic...

- Și vrei să spui apoi, iubito, că nu?cum să nu fiu în tine, cu tot în toate?

- Dragule ...am simțit, vorbind de atâta amar de vreme, că o facem aproape real, cuvântul, simțirea celuilalt ...depășesc la noi anumite limite...se poate ca acest mod de a ne simți să fie unicul în care ne simțim?

- Elina!... cum poți să-ți închipui că metaforic e tot ce îmi doresc.. a fost doar un fel în care ne-am recunoscut ne-limitările.. și în care am făcut așteptarea permeabilă, până atunci, în noaptea noastră întregă. Ai uitat-o?

- Bogdan, e posibil ca acest culoar să ne fie unic. Nu am uitat nimic!

- Adică... să nu ne iasa iubitul, real?

- Da, asta exclude culoarul real al trupurilor noastre.

- Glumești...ce-mi ascunzi?

- Da, iubire, să nu ne iasă iubitul real.

- Ce ar putea să ne împiedice, Elina, femeia mea?

- Lipsa cuvântului...a răspunsului, a emoției așteptării lui, ca aici.

- În afara de timp și spațiu... ce trăiri ar putea să ne țină în logica realului și să nu ne putem pierde unul în altul? emoția? e în ochi, în gesturi, în mii de semne care trădează cufundarea ...vezi.. aici poate ai să înțelegi de ce spuneam că nu mă grăbesc să o facem... pentru că e nevoie de liniștea fiecăruia... ca totul să meargă.

- Nici eu nu mă grăbesc. Nu mai am cum. Timpul a lucrat pervers iar spațiul e foarte alungit acum din Detroit la tine. Și cât aș vrea să mă suni de după această stupidă ușă și să fiu iar în brațele tale.

- Elina, Detroit? E clar că suntem niște fiare la pândă, atente la mișcările celuilalt, gata să-l surprindă cu garda lăsată ca să-l sfâșie.. și în același timp atente la sine, la felul în care dorințele cresc și vor să-și întindă influența. .

- Să nu mai pleci!!!să nu mai pleci...nestăvilitul meu...ce dor mi-a fost de tine ...

- Ai văzut ce noapte de primăvară?

- E dimineață de martie, iubite!

Vrei să ne neliniștim?...știu asta.Toată ziua 'ne'-am gândit.Tu...cât pot fără tine? sau fără una din prezențele tale. Pentru că te pierdusem și te regăsesc altfel...pentru că te-ai reansamblat în mine iar...tu...atât de cald...atât de rău...atât de surprinzător dar atât de știut al meu. Iubitule...Greu voi stabili realitatea azi...

- Iubito, află că merităm ce ni se întâmplă.. și măcar în asta să credem!

Sărută-mă, Detroit!

- never the end-

CUPRINS

1. INTROSPECȚIILE ELINEI	2
2. SCRIERILE ELINEI	6
3. MEDIC DE CARIERĂ	10
4. CONVERSAȚIILE CLAREI	12
5. ELINA CONTINUĂ	15
6. DESTĂINUIRILE ELINEI	17
7. CLARA ÎNTRE STUDII	20
8. CĂLĂTORIA SENSURILOR ELINEI	23
9. ÎNTÂLNIREA	25
10. ALTE CONFESIUNI	27
11. CLARA PANDURU IUBEA	31
12. ELINA LA FINAL	33
13. DUPĂ FINAL	37
14. MULT TIMP DUPĂ FINAL	38